

Avui, als periòdics de tota mena que es mouen en l'espai de l'anomenat centre-dreta –aquest món equiparable al conservadorisme britànic, que és el que representa avui el centre-dreta espanyol– els afavoreixen molt els despropòsits i errors de Zapatero.

—Heu reconegut que els anys 90, amb Felipe González a la presidència del govern espanyol, des d'alguns mitjans de comunicació, inclòs el que dirigíeu, es va fer una campanya contrària al govern que “va fregar l'estabilitat de l'estat”. La situació actual és comparable?

—No, no és comparable. El problema que hi havia amb Felipe González –de qui ja he dit i escrit que va ser el gran home d'estat que hem tingut al segle XX, de la mateixa manera que Cánovas del Castillo ho va ser al XIX– és que després de quaranta anys de Franco espantava molt que González s'hi poguera estar trenta anys. I va haver-hi molta gent –a esquerra, dreta i centre– que vam decidir d'impedir una permanència indefinida de González al poder. Ja he dit que no es va fer una *conspiració*, però sí una operació d'assetjament i destrucció com es fa habitualment als països europeus. Actualment, qui dubta que hi ha una operació d'assetjament contra Zapatero, no tan nombrosa com la que es va fer contra Felipe González però sí considerable, és clar?

—Internet és el format en què els mitjans de comunicació creixen més. També els mitjans conservadors –vós sou president d'*El Imparcial*– proliferen, però no tots tenen un mínim de professionalitat. S'hi publiquen notícies que en un diari imprès baurien estat descartades com a rumors?

—Sí, em sembla que el periodisme digital encara és a les beceroles. Diaris de debò, a internet, hi ha els impresos que fan edicions digitals –i, per tant, són diaris complets–, hi ha *El Imparcial*, que també és un diari complet –amb algunes mancances–, i n'hi ha pocs més; la resta són confidencials, no són pròpiament diaris. Són confidencials que donen informació sobre economia uns, sobre mitjans de comunicació uns altres, etcètera. Amb el temps aniran cristal·litzant alguns

periòdics digitals, al marge dels impresos que donen una versió digital, i llavors tindrem un panorama més clar. Siga com siga, sí que es pot afirmar que aquest és el futur. De moment, és impossible de modificar aquesta expectativa. En el futur, el 70% o el 80% de l'impacte periodístic quant a informació i quant a formació d'opinió i exercici de contrapoder serà a internet. Seria absurd de negar-ho. Tenia raó McLuhan: som a l'aldea global i internet ha convertit els mitjans de comunicació en un fragment essencial d'aquesta aldea global.

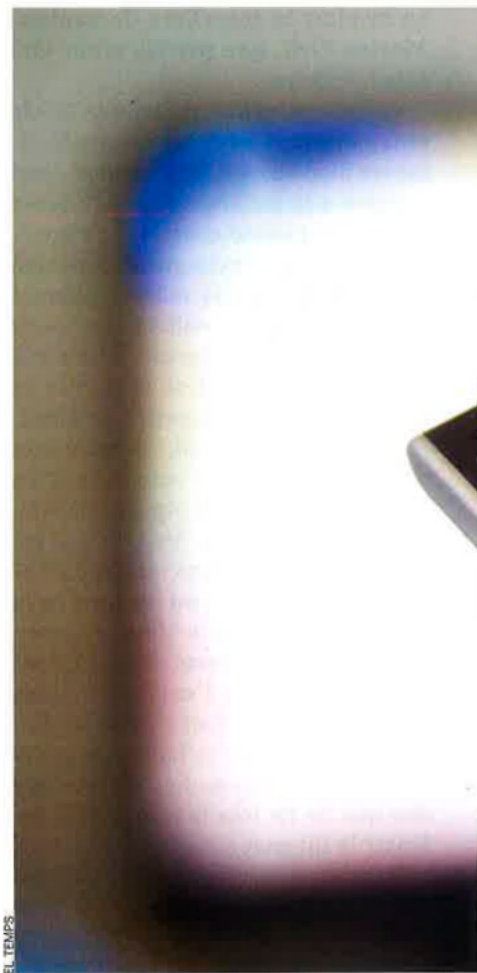
—Però bona part de la publicitat que ha fugit dels mitjans impresos no arriba als mitjans digitals, que tenen dificultats per a finançar-se.

—És exactament així. En gran part, perquè quan van començar els mitjans digitals van posar unes tarifes molt baixes perquè s'hi accedira. Ara els mitjans digitals tenim molta publicitat, però amb unes tarifes tan baixes que no permeten de finançar completament l'esforç que s'hi fa. No serà fàcil de canviar això, però és feina nostra. Sí que és cert que l'anunciant ara ja s'ha adonat de l'impacte que tenen els mitjans digitals i la rapidesa d'aquest impacte. Jo, que vaig començar amb la composició en plom i ara sóc en un mitjà digital, em quede bocabadat de les possibilitats que té.

—Els confidencials digitals són com els antics *mentideros* de Madrid?

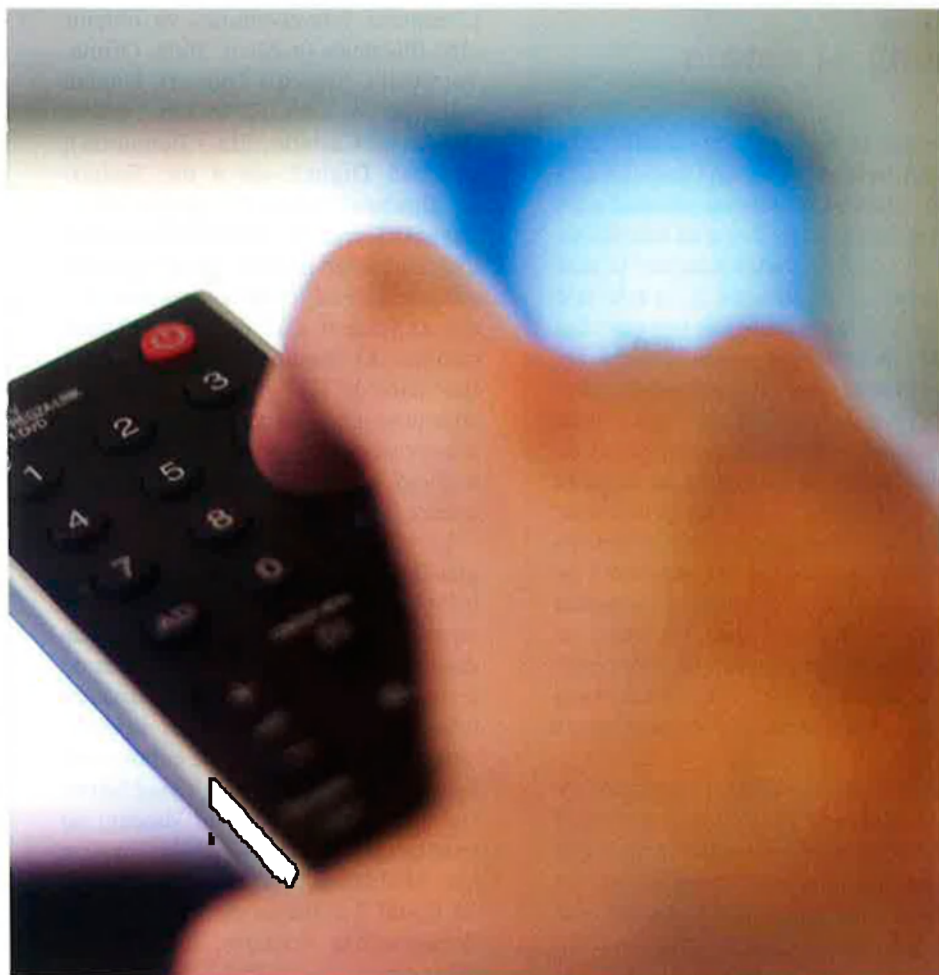
—Sí... No arriba a ser l'època que hi havia molt libel a Espanya, per exemple a final del segle XIX, perquè el periodisme és cada volta més seriós a la nostra nació –la majoria dels periodistes provenen de facultats de ciències de la informació i no hi cauen–, però sí que és cert que no únicament es dóna crèdit al rumor sinó que també es dóna crèdit a la mentida. Per tant, l'expressió dels *mentideros de la Villa* s'acosta bastant a una part –no tots, no s'ha de generalitzar– d'aquests confidencials de l'actual periodisme digital. Però també hi ha un altre periodisme digital molt seriós, molt ben fet, molt actualitzat i responsable, que a poc a poc s'anirà imposant.

Àlex Milian

EL TEMPS

A la llarga història comuna de les Balears i el País Valencià cal incorporar-hi des de l'any 2004 una mateixa preferència per una televisió espanyolitzada i escorada a la dreta. Bé, no és tant que els ciutadans ho preferiren, sinó que foren dos governants del PP que ho decidiren. L'any 2004, quan l'executiu espanyol va aprovar el pla de televisió digital local i autonòmica –primer pas perquè els governs autonòmics atorgaren les llicències corresponents al seu territori–, Francisco Camps i Jaume Matas estaven arrelats i ben arrelats al Palau de Benicarló, l'un, i al Consolat de Mar, l'altre. De fet, eren dues de les potes sobre les quals se sostenia aquell invent artificial anomenat *eix de la prosperitat*, una aliança que havia d'encimbellar balears, valencians i madrilenys a l'avantguarda del món. Agombolats pel suport electoral, Francisco Camps i Jaume Matas es van creure amb potestat de decidir quina

EL CAT a l'aigua

El panorama àudio-visual valencià després de la implantació de la TDT ha fet un tomb a la dreta, acompanyat d'un empobriment de la presència del català. Al Principat, en canvi, el català és la llengua vehicular de tots els canals adjudicats per la Generalitat. La llei de l'àudio-visual estatal obre les portes a petits retocs i nous múltiples.

televisió veurien els seus conciutadans del 2010 endavant, quan es consolidara la migració des de la tecnologia analògica a la digital. I tots dos prengueren la

decisió en el mateix sentit: una televisió més espanyolitzada i copada per grups comunicatius fidels i, si podia ser, amb seu principal a Madrid.

El resultat, en el cas del País Valencià, és desolador. A la pobresa mediàtica d'aquest territori –sense un diari que abaste de Pilar de la Foradada a Vinaròs, una televisió autonòmica que ha renunciat als seus principis fundacionals i un panorama radiofònic en què el català és ben minoritari–, s'ha afegit la colonització irreversible de les pantalles dels televisors. En lloc de servir per a diversificar els continguts i les propostes a l'abast dels televidents, l'apagada analògica ha servit per a consolidar la colonització mediàtica que, sobre territori valencià, havien iniciat els grans grups estatals de comunicació. Les xifres no enganyen: en l'adjudicació de canals de TDT feta per la Generalitat l'any 2009, el 90% de les empreses seleccionades procedien de Madrid i eren afins al PP, segons que es detalla al llibre *L'ecosistema comunicatiu valencià* (ed. Tirant lo Blanch).

Així doncs, les dues empreses que es van trobar beneficiades en l'adjudicació de les televisions autonòmiques foren el grup Vocento (editor del conservador *Las Provincias*) i la COPE, per mitjà de l'empresa Televisión Popular Mediterráneo, SA, malgrat que aquesta última no tenia cap vinculació prèvia amb el món àudio-visual valencià. Pel camí quedaren projectes com InfoTV, una televisió amb vocació de cobrir el territori i un equip jove i entusiasta. A cadascuna de les empreses *afortunades* els correspongueren quatre canals.

Al Principat, per contra, només es va adjudicar un múltiple (quatre canals) a una empresa privada per emetre a tot Catalunya i la guanyadora va ser el grup Godó, que emet actualment quatre canals: 8 TV, Barça TV, RAC 105 i Estil 9 TV.

Segons que explica a EL TEMPS Josep Miqueló, conseller del CAC (Consell Audiovisual de Catalunya), això podria canviar en un futur pròxim, perquè la llei de l'àudio-visual espanyola, aprovada el mes de maig passat, permet de fer canvis en l'actual escenari "fins l'1 de novembre del 2011".

L'argument de la llei és que els plans tècnics d'implantació han dividit el territori de les televisions locals per comarques històriques sense tenir en compte que l'orografia complica les fronteres de l'espai radioelèctric, per la

El digital no connecta amb el català

Una de les víctimes que s'ha cobrat la migració digital al País Valencià ha estat el català. Si la llengua pròpia era minoritària en tecnologia analògica, la digital ha tingut la facultat de convertir el català en un idioma residual a les pantalles de les llars valencianes. Amb les honroses excepcions de televisions locals ben arrelades que han sobreviscut al concurs d'adjudicacions (Canal Nord, de Morella; Canal 56 Televisió Comarcal, de Vinaròs...), la televisió que veuen els valencians –i en veuen molta, 235 hores l'any– és ben castellanitzada. Com és evident, cap dels 20 canals de cobertura estatal (dependents de TVE, Veo TV, Cuatro, Tele 5 i Antena 3) tenen com a llengua vehicular el català. En l'àmbit autonòmic, en l'idioma propi es poden sintonitzar Punt2, 24/9 i Canal 9 (on l'ús del català és testimonial), a més dels quatre canals de la Corporació Catalana, en aquells territoris on la Generalitat no ha imposat el tancament dels repetidors propietat d'Acció Cultural. Cal no oblidar que va ser amb l'excusa de la migració cap a la tecnologia digital que el govern de Francisco Camps va emprendre la croada contra TV3. El panorama en televisió local no és gaire millor, perquè l'adjudicació de canals a empreses foranes ha tingut com a resultat una oferta més castellanitzada. Un estudi de l'Observatori de la Comunicació Media.cat –impulsat pel grup de periodistes Ramon Barnils, amb la col·laboració de la fundació ESCACC– ho deixava ben patent el març passat. En el moment de la publicació, el 57% dels canals locals emetien únicament en espanyol.

En el cas de Catalunya, en l'àmbit de la televisió local, la situació era prou millor. Segons l'estudi de Media.cat, 24 dels 39 canals locals que en el moment de la publicació emetien ho feien íntegrament en català, mentre que cap canal no ho feia íntegrament en castellà. Josep Miqueló assegura que els estudis del CAC confirmen que tots els canals que emeten amb concessió de la Generalitat de Catalunya fan servir el català com a llengua vehicular.

qual cosa pot caldre una reordenació. Però aquest argument no impedeix a l'estat de decidir que a Catalunya o al País Valencià es pot concedir un nou múltiplex o un dels seus canals (autonòmics o locals) a una o diverses empreses privades o públiques –concessió que, de tota manera, s'encarreguen d'adjudicar les administracions autonòmiques.

Segons fonts consultades per EL TEMPS, Intereconomía ja s'ha interessat per aconseguir algun dels nous canals, sobretot els locals destinats a l'àrea metropolitana de Barcelona, que es poden tornar a adjudicar.

Televisió de proximitat? El panorama valencià és igualment desolador en el cas de la televisió local. En lloc de diversificar més els continguts, la proliferació de canals que permet l'adopció de la tecnologia digital ha fet miques la fràgil estructura de tele-

visió local existent. Petites empreses locals que havien emès durant anys una programació fortament arrelada a l'actualitat local es van quedar sense llicència en el concurs d'adjudicació i, per tant, sense l'oportunitat d'emetre d'aleshores endavant. En el seu lloc, la Generalitat va beneficiar grups forans per copar les divuit demarcacions (amb tres llicències privades per a cada demarcació més una de pública) en què era dividit el País Valencià.

Intereconomía s'ha interessat per aconseguir nous canals de l'àrea metropolitana de Barcelona

L'empresa Intereconomía va obtenir cinc llicències (a Alcoi, Elda, Oriola, Torrevella, Sagunt i Torrent); Unidad Editorial –és a dir, *El Mundo*–, quatre (València, Castelló, Elx i Benidorm); Libertad Digital –és a dir, Federico Jiménez Losantos–, quatre (Elx, Sagunt, Torrent i Alzira); i Mediamed Comunicación Digital –grup esquitxat pel *cas Gürtel*, creat expressament–, que és present a 13 de les 14 demarcacions. El resultat és que de les 42 llicències de TDT privada que es van adjudicar, només set van anar a parar a televisions locals independents amb tradició al territori on aspiraven a emetre.

La migració analògica cap a la digital ha tingut com a resultat l'empobriment de l'oferta. Molts dels canals emeten programes enllaunats, cosa que desvirtua el sentit primer que havia de tenir la reconfiguració de l'espectre televisiu, alhora que viola les especificitats incloses en el plec de condicions. En aquests moments, ni Unidad Editorial ni Libertad Digital ni Vocento no emeten programació pròpia, mentre que Mediamed, que operava a través de Canal 7 a través de 13 de les 14 demarcacions existents, només emet a Sagunt.

Al Principat, segons Josep Miqueló, "s'hi van adjudicar 59 programes [tècnicament s'anomena *programa* cadascun dels quatre canals del múltiplex], dels quals només emeten 42: 5 no emeten i 12 han demanat l'extinció de la concessió o ja la van tornar i no han emès mai". Entre els que ho han deixat estar hi ha un canal de Vocento (UrBe TV), Localia (que pertanyia a PRISA), Uniprex (de Planeta) o la televisió local de Mataró (que es va unir a la municipal).

De *programes* locals adjudicats a televisions públiques n'hi ha 37, però ara per ara només n'emeten setze. Els canals que l'1 de novembre vinent no emeten hauran de tornar la concessió, que podrà ser novament adjudicada. Entre les que actualment no emeten, només la televisió de Reus ha confirmat que té previst de començar les emissions abans d'aquesta data límit, segons Josep Miqueló.

V. Tena / À. Milian